

— Така... Виждашъ са че си юнакъ.... Искашъ ли при мене?

— Искамъ!...

— Запишете фамилията му. Азъ ще го взема въ отрядътъ при себе си....

И бесѣдата са продължава.... Съ всякого той ще поприкаже, на всякого ще каже нѣщо искрено, приятно....

И дѣйствиелно, виждаше и знаеше. Отъ интендантитѣ той са отдѣляше съ всичкитѣ мѣрки. Просто, той ги не пуцаше при себе си по нѣкогажъ. Ротинитѣ и баталионнитѣ командири бѣхъ загрижени съ продоволствието на своитѣ солдати.

Тѣ можътъ да са напечелватъ? забѣлѣжи му нѣкакъ си единъ привърженикъ на интендантскитѣ режимъ въ армията.

— Кой, командиритѣ ли? А азъ до това работа нѣмамъ.

— Какъ това работа нѣмашъ?

— Разумѣва са, нѣмамъ. Ако солдатинѣтъ при мене получва хлѣбъ и мясо доволно, чай и водка, ако противъ многѣ офицери нѣма отъ никѣдѣ оплаквания, ако населението отъ тѣхъ е доволно, какво ми е работата за остатѣлото....

И дѣйствиелно, неговитѣ солдати храняхъ както на никѣдѣ. Най малко отъ всичко неговата дивизия бѣлѣдуваше; и слѣдъ Балканскитѣ проходъ, и два дневнитѣ бой подъ Шейново, поерѣдъ измѣченитѣ, блѣднитѣ и гладнитѣ други отряди, Скобелевскитѣ застанъ прѣдъ главнокомандующийнѣтъ въ такъвъ видъ, че Великитѣ князь са изуми и каза:

— Какви сѣ тѣзи червени лица!... Видно е съвсѣмъ са енти.... Слава Богу, поне единъ на мъртвецъ не прилича.

За това солдатитѣ разбирахъ и цѣняхъ тази гражли-востъ.

Ако нѣкой отъ чуждитѣ генерали ги попитахе: „Вий отъ коя дивизия сте?.... Или: какви сте вий?“....

Тѣ не назовавахъ нито дивизията, нито полкѣтъ, нито ротата. На всичко бѣше единъ отговорѣтъ:

— Ний сме Скобелевски, ваше-прѣвѣсходителство!....

И въ тѣзи малко думи звучаше гордостѣта, чуваше са езнанието на своитѣ заслуги, на своето привилегированно, спечеленно съ кръвъ положение....

Скобелевскитѣ солдатинѣ, като солдатинѣ на четирна-десатата дивизия на Шипка, бѣхъ съвършенно отдѣлни